

”En hund är en hund och ingen snuttefilt”

”Människan, ett problem för djuren?” och ”En hund är en hund och ingen pseudomänniska”. Det var ett par av rubrikerna på årets Djurskyddsforum, som hölls på Lantbruksakademien i Stockholm på lördagen.

Temat var sällskapsdjur, våra 750 000 hundar, ungefär lika många katter och deras mer eller mindre okunniga hussar och mattar.

Precis som bland människorna är vällevnadssjukdomar i dag vanligare än bristsjukdomar och beror ofta på okunnighet om djurens behov.

Har man inte kunskap tar man till sina känslor, sa Mickie Gustafson, psykolog vid Göteborgs hundterapicentrum. Hon menade att alltför många tillskriver sina hundar mänskliga egenskaper. Man kallar och behandlar dem som svartsjuka, skamsna och tjuvaktiga, när det handlar om naturligt hundbeteende som osäkerhet, undergivenhet eller inlärt tiggande.

Överläkare Klas Svenaeus berättade om retrievern Bounty,

som nio veckor gammal kom till ett behandlingshem för psykiskt störda i Östergötland. Tanken var att Bounty skulle fungera som ”övergångsobjekt” ett slags snuttefilt för vuxna.

I mänsklig utveckling ingår faser där man förmänskligar ting eller djur. När man mognar inser man att snuttefilten bara är en filt. Och när patienterna på behandlingshemmet ser Bounty som en hund och inget annat, har han spelat ut sin terapeutiska roll.

Bountys betydelse för människorna diskuterades inte, däremot hur hunden själv klarade människorna. En forskare hade kollat Bountys utveckling och funnit att han mätte bra, men möjligen blivit lite osäker av den stora folkmängden omkring sig.

Om missbrukare och psykiskt sjuka bör ha sällskapsdjur var annars ett ämne där åsikterna gick vitt isär.

Djurskyddsinspektörer hade åtskilliga skräckhistorier om vanvårdade djur. Och erfarenheterna varierade i högsta grad när det gällde att få bort misshandlade djur från sina ägare.

– Lagstiftningen fungerar ganska bra vid fysisk vanvård, men dåligt vid psykisk, samman-

fattade John Erik Trollsten, länsveterinär i Västerås.

Formellt är det länsstyrelsen som beslutar och polismyndigheterna som omhändertar djuren, vilket kan vara en tidsödande process. Men bland annat i Stockholm, som får ett hundratals anmälningar varje år, har man kunnat smyga runt paragraferna och göra snabba ingripanden efter telefonkontakter mellan hälsoskyddsförvaltningen och länsveterinären.

Djurskyddslagen från 1944 har med tiden blivit ett otillräckligt lappverk. En ny lag har utlovats i vår och besvikelsen var hörbar när statssekreterare Arne Kardell på jordbruksdepartementet berättade att den blir något år försenad.

Ett stort djurskyddsproblem är nämligen sekretessen inom socialarbetet. På en del håll tolkas bestämmelserna så att vanvård av djur nu inte anmäls. Och man räknar med att den nya lagen ska innehålla klara riktlinjer.

Djurskyddsforum arrangeras av Svenska djurskyddsföreningen, Djurskyddsföreningarnas riksförbund, Djurens Vänners riksförbund och Sveriges veterinärförbunds djurskyddsutskott.

KAREN SÖDERBERG

DN. Söndagen 21 april 1985